

Mažas Dramblys ir Didelis Drambliukas

Papasakosiu jums istoriją apie dramblius. Kodėl apie dramblius? Todėl, kad jie didžiuliai ir geriausiai matomi. Kaip tik dėl jų dydžio kartą ir kilo nesusipratimas!

Suprantate, Džiunglėse gyvena Mažas Dramblys ir Didelis Drambliukas. Ir nežinia, kuris iš jų didesnis! Dar neseniai tai niekam nerūpėjo. Drambliai kiauras dienas šėlo ir išdykavo Džiunglėse, maudėsi purvynėje ir smagiai leido laiką. Tik vieną dieną Kažkas ėmė ir paklausė:

– Che, che, tai kuris gi iš jūsų didesnis – Mažas Dramblys ar Didelis Drambliukas?

Kažkas to paklausė nepiktai, tik norėdamas atkreipti dėmesį į visoms Džiunglėms svarbų klausimą.

Mažas Dramblys nuliūdo, o Didelis Drambliukas nusiminė... Suprantama, abu norėjo būti patys didžiausi. Didelis Drambliukas tvirtino, kad didesnis yra jis – juk ne veltui pirmasis jo vardo žodis – „Didelis“. Tačiau Mažas Dramblys protingai atšovė, kad Dramblys neabejotinai yra didesnis už Drambliuką. Ir abu buvo teisūs. Bet teisybė nė vieno nepagudė, nes nieko nepasakė apie dydį.

Pamažu į ginčą įsitraukė visos Džiunglės: Žirafa, Begemotas, Raganosis, Antilopės, Beždžionės, Smauglys, Šikšnosparniai, net Plaštakės ir Vabalėliai. Tik Kažkas tyliai tūnojo krūmuose, nes nusprendė, kad jau ir taip padarė daug gero.

– Didesnis turėtų būti tas, kuris aukštesnis, – tvirtino Žirafa. Ji turėjo patį ilgiausią kaklą Džiunglėse ir į kitus žvelgė kiek iš aukšto.

– Didesnis tas, kurio pilvas apvalesnis, – nesutiko Begemotas. Jis buvo pats didžiausias apvalių pilvų žinovas visose Džiunglėse.

Nuomonės byrėjo kaip kokosai nuo palmių. Smauglys siūlė lyginti straublių ilgį. Šikšnosparniai – ausų plotį. Įsikišo net Raganosis – anot jo, dera įvertinti, kiek atsikišęs nosies ragas. (Visi įtarė, kad jis turi galvoje iltis.)

Na, ir puolė drambliai matuotis. Mažas Dramblys buvo aukštesnis, tačiau Didelio Drambliuko pilvukas buvo apvalesnis. Pirmojo – platesnės ausys, o antrojo – ilgesnis straublys. Iltis abu turėjo vienodas. Išspręsti ginčo niekaip nepavyko.

Neilgai trukus visiems nusibodo. Kas nutapsėjo lapų graužti, kas žolių šlamštiti, kas varlių tykoti ar pakirmyti drevėje. Kažkas nubidzeno spręsti kitų Džiunglėms svarbių klausimų. O Mažas Dramblys ir Didelis Drambliukas ėmė žaisti po vieną. Bet šitaip buvo liūdna ir nesmagu. Jų graži ir didelė dramblystė (taip Džiunglėse vadina dramblių draugystę) sumenko ir sunyko, tapo mažulytė kaip pelkių uodas...

Vieną dieną Mažas Dramblys sumąstė: tebūnie didesnis Didelis Drambliukas. O šis ilgai sukęs galvą nutarė – te didesnis būna Mažas Dramblys... Ir dramblystė atsigavo! Nuo to laiko ji sirpo ir brendo, mirkdama purvynėje ir išdykaudama Džiunglėse, kol praaugo Plaštakės ir Vabalėlius, Šikšnosparnius, Smauglius, Beždžiones, Antilopes, Raganosius, net ilgakakles Žirafas ir storapilvius Begemotus!



Kodėl žuvys nekalba?

Ar žinai, mielas vaike, kodėl žuvys nekalba? Tai nutiko labai seniai, kai Žemėje dar negyveno žmonės, bet knibždėjo įvairiausių padarų – mažesnių už patį mažiausią uodą, didesnių už patį didžiausią dramblių.

Miškuose, laukuose, pievose ir visur, kur akys užmato, gyveno žuvys. Jos ne tik kalbėti mokėjo, bet ir taip gražiai dainavo, kad visas pasaulis sustingdavo besiklausydamas. Žuvys dainomis džiugino ne tik Žemės gyventojus, bet ir dangaus karalienę Saulę bei jos vyrą Mėnulį.

Tuo pat metu Žemėje gyveno raukšlėtas padaras didelėmis išsprogusiomis akimis, susivėlusiu kailiu, gleivėtomis kojomis. Gal dėl tų kojų jį visi varliakoju vadino. Kai padaras prabildavo, iš jo burnos pasigirdavo nesuprantamas gargaliavimas. Kas gi būtų laimingas turėdamas tokį balsą?

Nebuvo laimingas ir varliakojis. Padaras labiausiai pyko ant žuvų, nes manė, jog neteisinga, kad jos turi gražius, skambius balsus. Ir ėmė jis regzti planą, kaip žuvims pakenkti.

Vieną dieną varliakojis patykojo Saulės ir savo gargiančiu balsu pašnibždėjo, neva žuvys ją apkalba. Kad jos vyras Mėnulis yra už ją gražesnis. Kai į dangų pakilo Mėnulis, varliakojis ir jam pakuždėjo, kad, pasak žuvų, jis nėra dangaus karalius ir nevertas savo žmonos Saulės grožio.

Įtūžo Saulė ir Mėnulis ant žuvų. Supykusi Saulė atėmė iš jų tai, kas brangiausia, – balsą. Iširdęs Mėnulis prisakė žuvims niekada neišlipti iš vandens ir visada plaukioti. Žuvys net pasiaiškinti nespėjo. Iš sielvarto galėjo tik verkti. Dėl jų ašarų jūrų vanduo tapo sūrus.

O kas nutiko varliakojui, niekas nežino. Gal iš gėdos kažkur pasislėpė ir tebesislepia iki dabar.

Kaktuso vargai

Seniai seniai už jūrų marių stūksojo aukštas ir status kalnas. O jo papėdėje augo vienui vienintelis augalas – kaktusas. Tačiau anuomet savo išvaizda jis labiau panėšėjo į didžiulę salotą. Kadangi kaktusas buvo minkštas ir sultingas, lama, ožys ir kiti gyvūnai vis sustodavo prie jo pasistiprinti prieš kopdami į statų kalną. Visai bandydavo kaktusas išvengti išalkusių svečių, tačiau jie vis išdygdavo prieš akis.

Vieną dieną, kai ramiai svajoto apie plieninius riterio šarvus, kaktusas išvydo netikėtą reginį – nuo pačios kalno viršūnės link jo lėkė siūlais, žirklėmis ir kitais rakandais apsitarstęs žmogus. O jam iš paskos riedėjo nuo kalno viršūnės atskilę akmenys.

– Padėk, gerbiamasai! – ėmė maldauti prie kaktuso pribėgęs siuvėjas. – Išgelbėk mane nuo tų riedulių!

– Gal ir galėčiau padėti, – susimąstė kaktusas. – Bet kaip tu man už pagalbą atsilyginsi?

– Savo krepšyje turiu galybę adatų, – skubiai tarstelėjo žmogus. – Visas jas tau padovanosiu, jei tik sveikas gyvas liksiu!

– Sutarta, žmogau! Stok už manęs, kad galėčiau tave apsaugoti.

Žmogelis pasislėpė už kaktuso, o šis išskleidė savo plačius lapus ir jais lengvai sulaikė nuo viršūnės atriedėjusius akmenis.

Kai aplink įsivyravo tylą, siuvėjas iš savo krepšio ištraukė šūsnį visokio dydžio adatėlių ir ėmė jas smaigstyti į kaktuso lapus. Šios akimirksniu pavirto tūkstančiais aštrių spyglių. Jie iki šiol saugo kaktusus nuo priešų.

Šuo ir žmogus

Kadų kadaise visi žvėrys buvo laukiniai. Kiekvienas gyveno sau ir tik savu geru rūpinosi.

Kartą alkanas laukinis šuo lėkė pro žmogaus olą. Ir kad užkvipo jam viralas, kurį žmogus puode maišė. „O, kad man jo bent lašelio paragavus“, – pagalvojo šuo.

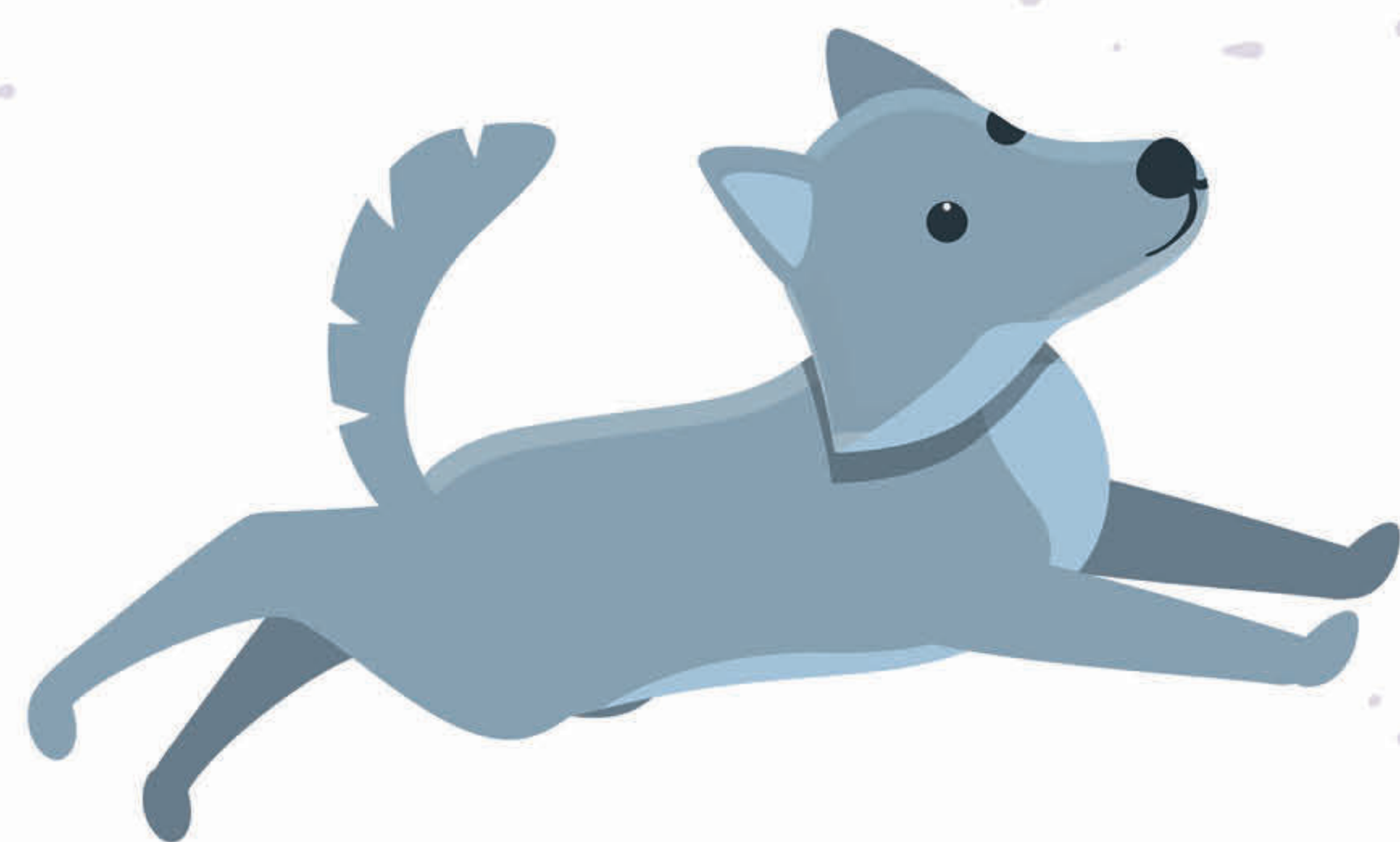
O žmogus, tarsi išgirdęs šuns mintis, garsiai sako:

– Jei turėčiau draugą, kuris man padėtų medžioti, dalinčiausi su juo grobiu.

Tai išgirdęs šuo patykojo, kada žmogus išeis medžioti, ir nusekė paskui. Pamačius, kad nuo medžiotojo sprunka elnių banda, užbėgo iš kitos pusės ir ėmė garsiai loti. Elniai išsigando, banda pakriko. Žmogus pasinaudojo kilusia sumaištimi ir sumedžiojo puikų žvėrį.

Vakare šuo vėl atslinko prie žmogaus olos ir rado jam padėtą dubenėlį su ėdesiu.

Nuo to laiko šuo ir žmogus gyvena draugiškai, vienas kitu rūpinasi ir bėdoje padeda.



Kišeninis drakoniukas

Gyveno kartą driežiukas. Buvo jis beveik toks pats, kaip ir kiti driežai: mėgo šildytis prieš saulutę, gaudyti uodus ir muses, mokėjo mikliai šmurkštelėti po akmeniu. Vienintelis skirtumas buvo tas, kad turėjo dvi galvas. Pačiam driežiukui tas nė kiek netrukdė, o medžioti taip buvo net kur kas lengviau. Tačiau kiti driežai jo šalinosi.

– Gal tu net visai ne driežas, – sakydavo jie. – Nesiartink prie mūsų.

Driežiukas kasdien darėsi vis liūdnesnis ir liūdnesnis. „O, kad galėčiau kaip nors vienos galvos atsikratyti! – kartais mąstydavo jis. – Tada būčiau toks, kaip visi.“

Kartą driežiukas išgirdo, kad miško pakraštyje apsigyveno ragana.

„Nueisiu pas ją ir paprašysiu, kad nuimtų vieną galvą!“ – apsisprendė jis.

Baisu buvo driežiukui eiti pas raganą. Bet ši pasirodė besanti visai smagi senučiukė.

– Kokios bėdos atvijo? – pasiteiravo ji svečio.

– Gal padėtum man vienos galvos atsikratyti? – paprašė driežiukas.

– O kam? – nustebo ragana. – Kuo ji tau trukdo?

– Man tai ji visai netrukdo, netgi padeda, – atsiduso driežiukas. – Bet štai kiti driežai iš manęs šaiposi ir nenori draugauti...

– Kam tau paisyti driežų nuomonės, kai esi drakonas? – nusijuokė ragana.

– Aš – drakonas?! – išsižiojo driežiukas. – Bet juk jie dideli! Ir ugnimi spjaudosi! O aš va koks... Mažiukas ir nieko nemoku...

– Tu esi ypatingos, itin retos giminės – kišeninis drakonas! – paaiškino ragana. – Todėl ir ugnimi nesispjaudai. Bet jei nori, galiu pamokyti. Paprasta!

– O ar kišeniniams drakonams normalu turėti dvi galvas? – dar pasitikslino driežiukas. Oi, tai yra drakoniukas.

– Visiškai! – patikino ją ragana. – Drakonai juk tokie. Kiek nori, tiek galvų ir turi! Kas dvi, kas tris, kas devynias ar net dvylika! Argi tu pasakų nesi skaitęs?

– Nesu... – prisipažino drakoniukas. – Aš juk nei knygų turiu, nei skaityti moku...

– Tai pasilik pas mane, – pasiūlė jam ragana. – Pamokysiu ir skaityti, ir ugnimi spjaudytis, jei nori. Ir knygų pas mane yra, – šyptelėjo ir draugiškai mostelėjusi savo ilgą pūkuota uodegą pakvietė užėiti į trobelę.